

Sygn. akt IX U 519/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania E. S. (E. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 2 marca 2017 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 519/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 marca 2017r. organ rentowy, na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach, odmówił ubezpieczonemu E. S. (S.) ponownego ustalenia wysokości emerytury, gdyż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów, na podstawie których organ rentowy dokonałby przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji domagając się jej zmiany poprzez orzeczenie co do istoty sprawy po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytury na okoliczność uzyskiwanych wynagrodzeń w latach 1960-1979. Ubezpieczony wniósł nadto o zobowiązanie (...) S.A. do przedstawienia dokumentacji dotyczącej jego zatrudnienia i wynagrodzeń.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak

w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczonemu, urodzonemu (...), przysługuje prawo do emerytury górniczej od 9 listopada 1985r. Po przyznaniu prawa do świadczenia ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu do 31.07.1986r.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury, ostatecznie wyliczony na podstawie wynagrodzenia z okresu 01/1983 – 12/1985, wyniósł 279,19% i został ograniczony do 250%.

W dniu 18 lutego 2016r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia od zarobków uzyskanych w całości lub w części po przyznaniu świadczenia. Do wniosku ubezpieczony dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu z KWK (...) za lata 1980-1986 oraz z (...) Sp. z o.o. za lata 2001-2002.

Decyzją z 9 marca 2016r. organ rentowy, na podstawie art. 110a ustawy z 17.12.1998r., odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury zgodnie z wnioskiem z 18.02.2016r., ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w najkorzystniejszy sposób nie jest wyższy niż 250%, gdyż wskaźnik ten, wyliczony z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych w okresie 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1961- 1986, wyniósł 124,37%.

W dniu 6 lutego 2017r. ubezpieczony złożył ponownie wniosek o przeliczenie przysługującego mu świadczenia na podstawie art. 110a ustawy z 17.12.1998r.

W rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję omówioną na wstępie.

(dowód: akta organu rentowego).

Ubezpieczony zatrudniony był w KWK (...) w R. w okresie od 9.11.1960r. do 31.07.1986r. kolejno na stanowiskach: od 9.11.1960r. do 19.03.1965r. – ładowacza p.z., od 20.03.1965r. do 31.10.1966r. – młodszego górnik p.z. i od 1.11.1966r. do 31.07.1986r. – górnik p.z.

Ubezpieczony będąc zatrudniony w KWK (...) od 1962r. cały czas pracował na oddziale wydobywczym. Na początku zatrudnienia miał przyznaną stawkę dniówkową i stawka ta wzrastała w zależności od zajmowanego stanowiska. Otrzymywał wynagrodzenie z tytułu Karta Górnik, także premie uznaniowe, które dzielił sztygar. Otrzymywał również 13-tki, 14 – tki i Barbórki. Był uprawniony do 8 ton węgla. Ubezpieczony ożenił się w 1963r. Ubezpieczony pracował w systemie zmianowym na wszystkie zmiany. Przez 13 lat był członkiem drużyny ratowniczej od 1972r. Dzięki temu, że był członkiem drużyny ratowniczej, miał przelicznik 1,8. Brał udział w akcjach ratowniczych, za które dostawał nadgodziny. Ubezpieczony często chorował na korzonki, brał też opiekę na żonę, kiedy była chora, był w sanatorium – również w ramach L4.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 29.08.2017r., czas nagrania protokołu elektronicznego 00:08:12-00:26:02).

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w 20 wybranych latach ubezpieczony uzyskał w latach 1963-1974, 1977, 1980-1986, po odtworzeniu wynagrodzeń z lat 1961-1979, przy przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie, z uwzględnieniem dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego, uregulowań płacowych obowiązujących w górnictwie oraz przy przyjęciu, że ubezpieczony, oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał wynagrodzenie z Karty Górnik, pełny deputat węglowy, dodatek nocny, dodatek za II zmianę, dodatek niebezpieczny, dodatek za 2 niedziele w miesiącu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat jest niższy niż 250% i wynosi 236,02%. Przy obliczaniu tego wskaźnika biegły uwzględnił w wysokości odtwarzanego wynagrodzenia także premię uznaniową.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu wynagrodzeń i płac mgr W. S. 27-42 a.s.).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2017r., poz.1383 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3.Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,

a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego sądowego W. S., który na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1960-1979. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się być niższy od 250%, nie może zatem stanowić podstawy przeliczenia świadczenia.

Uznając jw. Sąd oparł się na opinii biegłego, którą zasadniczo uznał za przekonującą jako wydaną w oparciu o fachową wiedzę, opinię szczegółową, wydaną po analizie dokumentacji przedłożonej w niniejszej sprawie: dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, akt osobowych, oraz w oparciu o obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe. Zauważyć należy, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony przez biegłego jest niższy niż 250% nawet po uwzględnieniu przez biegłego premii uznaniowej, która nie była stałym składnikiem wynagrodzenia, a której wysokość i fakt otrzymywania nie wynikają z żadnych dokumentów.

Zastrzeżenia ubezpieczonego wniesione do opinii biegłego Sąd uznał za niezasadne. Ubezpieczony domagał się dopuszczenia dowodu z akt osobowych pracowników, pracujących w spornym okresie na tym samym stanowisku co ubezpieczony oraz z akt ubezpieczeniowych organu rentowe dotyczące tych osób.

Nie było także podstaw, by do wynagrodzenia ubezpieczonego w okresie spornym doliczać dodatek za bycie członkiem drużyny ratowniczej, gdyż dodatek taki przewidziany był dla ratowników biorących udział w szkoleniach, w pogotowiu i w akcjach ratowniczych, co wynika z obowiązujących w okresie spornym przepisów układów zbiorowych pracy dotyczących pracowników przemysłu węglowego z 1.04.1957r. i z 1.01.1975r. Niewątpliwie w toku niniejszego postępowania ubezpieczony nie wykazał, iż takie funkcje pełnił, w konkretnych dniach brał udział w poszczególnych akcjach itp.

Nie można bowiem wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22.09.2015r. III AUa 370/14 (LEX nr 1927664).

Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wynagrodzenia, a co za tym idzie - wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, wynikające z porównania do wynagrodzenia innych pracowników. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód

w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015r. III AUa 1807/14 (LEX nr 1814849).

Nadto wskazać należy, iż ubezpieczony nie spełnia również warunków przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach..., gdyż , ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy od poprzednio obliczonego, tj. od 279,19%.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

SSR. del Renata Stańczak